

ESINÄYTÖS

(Tämän voi lukea jo marraskuussa)

ILLUSIA JA OSSIAN työntyivät uteliaina auton etupenkien väliin. He katsoivat valtavaa taloa, joka tuli hitaasti näkyviin muhkurakylkisten tammien reunustaman kujan päässä. Syysmyrskyt olivat riipineet puut lehdettömiksi ja ajotien päälle kaareutuvat koukeroiset oksat toivat Illusian mieleen kummitusmaisesti kurottavat sormet. Talo seisoi pienellä kukkulalla ja näytti vartioivan maisemaa.

– Tuossa rötiskössäkö meidän pitäisi asua kokonainen vuosi? Illusia kysyi tyrmistyneenä. – Näyttää synkeältä ja rapistuneelta. Ikivanhalta ja rumalta.

Talo oli rapattu luunvalkeaksi, ja sen lukuisten ikkunoiden puitteet olivat vaaleanvihreät. Mustaa kattoa puhkoi puolentusinaa piippua, joista nousi ohuita savupatsaita koleaan aamupäivään.

– Te sanoitte, että me muutetaan hienoon kartanoon, ettei sitä vaan purettaisi, mutta tuo on kyllä kaamea mörskä, Illusia jatkoi marinaansa. – Miksi tuota ei voisi muka purkaa?

– Älähän nyt. Vanhoilla taloilla on sielu, ja se on harvinaista nykyään, isä kehaisi ja sipaisi Illusian nenänpäätä. – Uskon, että sinä ymmärrät, kunhan päästään asettumaan. Muistelet sitten isompana kaiholla näitä aikoja.

– Tuskin!

– Kunhan saadaan tutut huonekalut paikoilleen, meillä on yhtä kotoisaa kuin vanhassa asunnossa, äiti vakuutti ja hymyili leveästi kääntäessään rattia tammi-kujan päässä. Pihassa mahtui ajamaan suuren ympyrän. Ympyrän keskelle jäi pyöreä kukkapenkki, jossa törötti nyt harmaiksi muuttuneita kasveja. Pallomaiset kukat olivat taittaneet niskansa nurin.

Äiti pysäytti auton talon julkisivun keskelle sisäänkäynnin luokse, suuren muuttoauton taakse.

– Mitkä noista ovat meidän? Ossian kysyi ja katseli kolmekerroksisen rakennuksen ikkunoita nenä auton sivulasiin litistyneenä. Hän ei ymmärtänyt, miksi isosisko oli niin myrtynyt. Talohan oli hieno! Ossian kuvitteli jo

itsensä seikkailemassa ullakolla ja kellarissa sekä taloa ympäröivissä metsissä. Mikä valtava määrä tutkittavaa!

Ossianin katse kiersi ikkunasta toiseen, ja hän säpsähti, kun hän huomasi alakerran ikkunassa suljettujen verhojen välistä heitä tarkkailevan tytön. Heidän katseensa kohdatessa tytön tiukaksi puristettu suu ei kaartunut hymyyn, mutta hän heilautti kädellään nopean tervehdyksen. Ossian vilkutti takaisin.

– Montako naapuria meillä on? Asuuko täällä paljon lapsia? hän kysyi.

– En tiedä tarkalleen, mutta kaikki selviää varmaan ihan pian, äiti sanoi ja kehotti Ossiania nostamaan repunsa selkään ja auttamaan tavaroiden kantamisessa.

– Älkää sitten olko muuttomiesten tiellä.

– Monennessako kerroksessa me asutaan? Ossian kysyi.

– Kolmannessa. Sen yläpuolella on vielä ullakko, isä sanoi.

– Eikä tietenkään hissiä, Illusia mutisi.

– Ei näin vanhassa talossa ole hissiä. Mutta meille kaikille tekee vain hyvää saada hieman porrasjumbppaa päivittäin, isä totesi ja nosti takakontista ison pahvilaatikon, joka pursusi rakennuspiirustuksia.

Ossian oli jo mennyt sisään, kun Illusia vasta kokosi tavaroitaan auton takapenkiltä; reppu ja matkalaukku, pahviputkiloon pakatut julisteet sekä matkalle evääksi ostetut karkit, jotka olivat jääneet syömättä jännityksen vuoksi. Jännitys ei ollut vielääkään hälvennyt, mutta hän työnsi silti salmiakin suuhunsa. Sitten hän seurasi pikkuveljeään sisälle taloon.

Avarassa aulassa kaikui. Muuttomiehet kantoivat heidän omaisuuttaan portaikkoon katkeamattomana virtana. Illusia yritti pysyä poissa heidän reitiltään ja vetäytyi pieneen syvennykseen, joka vei toiseen alakerran asunnoista. Illusia vilkaisi messinkikylttiä, jossa oli koukeroisilla kirjaimilla vaikeasti luettava nimi.

Kassandra.

Illusia ei ollut kuullut aiemmin sellaista sukunimeä. Oliko se edes sukunimi?

Minkähänlaisia ihmisiä täällä asuu? hän mietti ja kääntyi katsomaan toisen asunnon ovea aulan vastakaisella puolella. Nimikyltti oli liian kaukana, että hän olisi voinut lukea sen.

Kukaan naapureista ei näyttänyt olevan kiinnostunut heidän muutostaan, Illusia totesi katsellessaan suljettuja

ovia. Ei tervetulotoivotuksia eikä avuntarjouksia. Hän ikävöi jo nyt entisiä naapureitaan, joiden seurassa he olivat viettäneet lähtiäisiä vasta kolme päivää sitten.

Kunpa täällä asuisi joku yhtä kiva kuin Mila, Illusia toivoi, mutta ei uskaltanut haaveilla liikoja. Ei kukaan järkevä asunut tällaisessa murjussa, näin kaukana kaupungista.

Asunto ei sentään ollut niin ankea kuin Illusia oli alkuun pelännyt. Eteinen oli kyllä hämäreä ja ahdas, mutta keittiö näytti kelvolliselta ja kotoisalta. Ruokailutilasta pääsi suureen olohuoneeseen, jonka katto oli korkealla. Ikkunoiden edessä oli leveät ikkunalaudat, joilla mahtui istumaan. Niistä hän piti. Ehkä täällä pystyisi jotenkuten viihtymään.

– Wau! Ossian tuli huoneeseen ja laski robottikoiransa Perron parketille. – Paljon isompi olkkari kuin kotona!

– Me ollaan kotona. Tämä on nyt meidän koti, Illusia muistutti ja lisäsi: – Minä aion sanoa tätä huonetta saliksi.

– Joko näit oman huoneesi? pikkuveli uteli.

– En edes tiedä missä se on, Illusia tuhahti. – Näin vasta eteisen ja keittiön tämän salin lisäksi.

– Tule. Näytän sinulle.

Illusia tarttui kantamuksiinsa ja seurasi Ossiania takaisin eteiseen. Pikkuveli suuntasi käytävään, joka lähti oikealle juuri ennen keittiötä.

– Voisin vanna, ettei tässä ollut äsken käytävää, Illusia mutisi.

– Tuossa on äidin ja isän makuuhuone, Ossian esitteli, ja Illusia näki oviaukosta vaaleansiniseksi maalatun huoneen, jonka keskellä nökötti äidin lipasto. Tuttu huonekalu näytti siltä kuin olisi eksyksissä, yksin oudossa ympäristössä.

Ossian kääntyi ja jatkoi esittelyä:

– Minun huoneeni on tässä vastapäätä. Sinun on tuolla peremmällä käytävän perällä, isän työhuonetta vastapäätä.

Illusia kurkisti Ossianin huoneeseen, joka oli toistaiseksi tyhjä. Tapetit olivat metsänvihreät ja hän piti niistä oitis. Hän toivoi samanlaista väritystä omaan huoneeseensa, mutta kiljaisi pettymyksestä nähdessään seinänsä.

– Kenen idea oli pistää minut vaaleanpunaiseen huoneeseen? Illusia kysyi tyrmistyneenä. – Minä vihaan pinkkiä!

– Kultaseni, me voidaan kyllä kysyä, jos emännöitsijä antaa meidän laittaa uudet tapetit, äiti tuli huoneeseen sovitteleva ilme kasvoillaan. – Ja sinullahan on niin paljon julisteita, ettei seinää edes näy niitten alta.

– En pysty nukkumaan täällä! Nukun mieluummin salissa, Illusia sanoi ja kääntyi ympäri mennäkseen takaisin isoon olohuoneeseen.

Äiti kuitenkin esti hänen menonsa nostamalla kädet lempeästi hänen olkapäilleen.

– Illusia. Tiedän, että tämä muutto koettelee sinua kaikkein rankimmin. Mutta vuosi on lyhyt aika olla poissa...

– Eikö isä olisi voinut muuttaa tänne keskenään homeisten piirustustensa ja pienoismalliensa kanssa, jos kerta vuosi on niin lyhyt aika olla erossa kavereista? Illusia kysyi pisteliäästi ja tunsu itkun kurkussaan.

– Me arvelimme, että tämä olisi teillekin seikkailu, äiti puolustautui. – Täällä on raitista maalaisilmaa. Avaraa ja rauhallista. Tämä on teille ainutlaatuinen mahdollisuus nähdä vähän toisenlaista elämää ruuhkaisen ja meluisan kaupungin sijaan.

– Arvelitte väärin, enkä todellakaan arvosta tällaista mahdollisuutta. Ei tämä ole seikkailu, tämä on rangaistus! Ja minä nukun ensi yön salissa!

Sen sanottuaan Illusia riuhtaisi itsensä irti äidin otteesta ja raahasi matkalaukkunsa, reppunsa ja julistekäärönsä takaisin saliin. Hän valitsi huoneen perimmäisen ikkunan, kiipesi sen paksulle ikkunapenkille ja käänsi selkensä huonetta päin.

Illusia räpytteli vihan kyyneleitä silmistään ja katsoi alhaalla pihalla sohvan ympärillä uurastavia muuttomiehiä. Hän olisi halunnut kävellä miesten luo, käskää heidän lastata kaikki tavarat takaisin autoon, ja ajaa sitten takaisin kuuden tunnin päähän, sinne mistä he olivat lähteneet. Mutta siellä, heidän oikeassa kodissaan, oli jo uusi perhe, varmaankin samanlaisen muuttoruljanssin keskellä.

Jospa saisin muuttaa Milan luo, Illusia ajatteli. Asuisin vuoden verran parhaan ystäväni perheen luona.

Eihän se ollut tietenkään mahdollista. Milan perhe eli jo valmiiksi ahtaasti. Hän joutuisi nukkumaan samassa huoneessa Milan ja Milan isosiskon, Meten kanssa, ja Mette oli ärsyttävä.

Illusia huokasi raskaasti. Tässä talossa hänellä sentään olisi oma huone. Oma *pinkki* huone. Oma tila oli kar-
measta väristään huolimatta plussaa, mutta laiha lohtu,
kun edessä oli kolmesataakuusikymmentäviisi päivää
silkkaa ankeutta.

Yllättäen jokin pieni liike kauempana tammikujalla kiin-
nitti Illusian huomion. Puiden alla oli jotakin. Jokin
eläin?

Illusia yritti katsoa oksien läpi nähdäkseen mikä lii-
kahteli verkkaisesti tammien katveessa. Jokin valkoinen
se oli. Ja iso!

Vihdoin olento tuli näkyviin.

Hevonen?

Eläimen turkki oli lumenvalkoa ja sen silmät tuikkivat
kuin mustat jalokivet tuuhean liinaharjan alla. Kuinka
kaunis se olikaan! Illusia ei voinut olla henkäisemättä
ihastuksesta.

Mutta mitä ihmettä eläin teki heidän pihallaan? Se
näytti apealta kahlatessaan maahan pudonneiden lehtien
keskellä. Välillä se kuopaisi lehtien alta kuivunutta
heinää suuhunsa.

Äitihän oli sanonut, että täällä oli maataloja. Mutta hevosia vapaana? Kuuluiko tuo jonkin läheisen tilan eläimiin? Oliko se karannut? Illusia ei ollut nähnyt aidattuja laitumia, eikä ajotiellä ollut ollut portteja.

Samassa Illusia kuuli selkänsä takaa Ossianin robottikoiran piippauksen. Pikkuveli oli tullut saliin.

– Lähdetkö mukaan tutustumaan alakerran perheeseen? Siellä asuu tyttö, joka vilkutti minulle, kun tultiin, Ossian houkutteli. – Näytti sinun ikäiseltäsi.

– Niinkö?

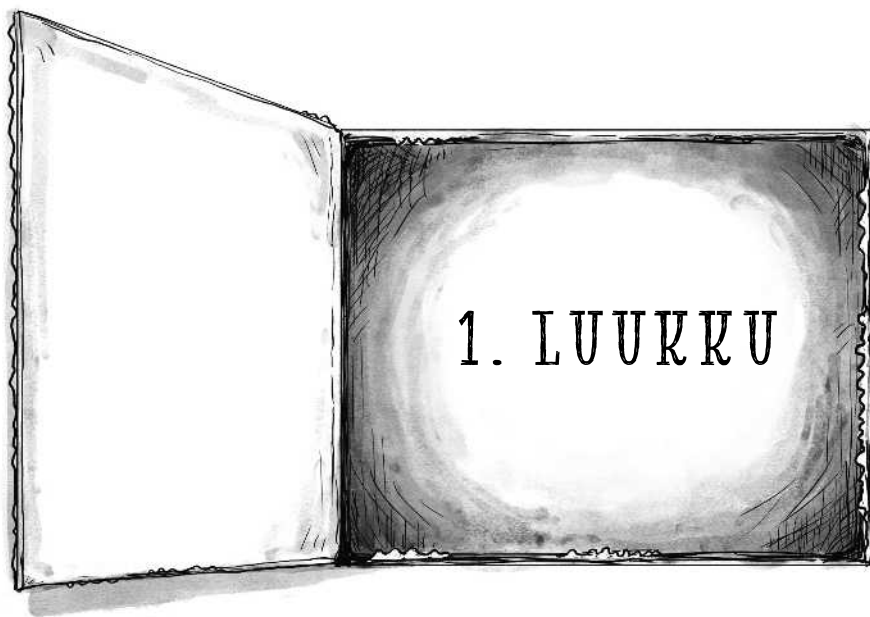
Illusia tiesi, että Ossian saattoi juksata vain saadakseen hänet mukaansa tutkimaan taloa. Pikkuveli oli innoissaan muutosta ja halusi, että hänkin olisi. Mutta tietenkin olisi mahtava juttu, jos talossa asuisi muita lapsia. Ehkä joku, josta tulisi hänen luokkatoverinsa. He olivat kotiopetuksessa nämä viimeiset viikot ennen lomaa, ja pääsisivät tutustumaan koulukavereihinsa vasta vuoden vaihteen jälkeen.

Illusia kääntyi ja hypähti alas ikkunalaudalta.

– Lähdetään tutkimaan taloa. Ja moikataan samalla pihalla tepastelevaa hevosta.

– Onko pihalla hevonen? Ossianin silmän laajenivat
hämmästyksestä. – Vapaana?

– Siltä vaikuttaa, Illusia sanoi ja hymyili. – Tule,
mennään.

OSSIAN NAKUTTI sarvipäisen härän pään muotoista kol-
kutinta.

– Oliko se varmasti tämän asunnon ikkuna, josta tyttö
vilkutti sinulle? Illusia kysyi epäilevästi, kun asunto vai-
kutti tyhjältä.

Ossian tuhahti. Tietenkin tyttö oli vilkuttanut juuri
tämästään asunnosta. Hän oli päätellyt, että talossa oli kuusi
asuinhuoneistoa; kaksi kussakin asuinkerroksessa, yksi
porraskäytävän kummallakin sivulla.

Ovessa oli nimikyltti, jossa luki *Eivor*.

– Onko tuo heidän sukunimensä? Luulin, että Eivor on etunimi. Naisen etunimi, Illusia totesi.

Ossian pohti, oliko alakerran perhe kenties lähtenyt käymään jossakin, ehkä kaupungissa, tunnin automatkan päässä. Ehkä heitä oli ärsyttänyt portaikossa kolistelevat muuttomiehet, ja he olivat paenneet hälinää.

– Ovenkahva näyttää pölyiseltä. Luulenpa, ettei tuolla asu ketään, Illusia sanoi vähättelevästi, ja Ossian kimmastui: – Minä näin tytön!

– Mutta kukaan ei tule avaamaan. Missä hän sitten piilottelee?

– Varmaan samassa paikassa missä sinun hevosesi!

Nyt oli Illusian vuoro olla hiljaa. Hän *oli nähnyt* hevosen. Vuorenvarmasti.

He olivat juosseet muuttoauton ohi tammikujalle, mutta siellä ei ollut jälkeäkään eläimestä. Ei muuta kuin valtava parvi räkättirastaita, joka oli mekastanut pellon reunan viimeisten pihlajanmarjojen kimpussa. Illusia oli tutkinut maata suurten puiden ympärillä, yrittänyt löytää kavion jälkiä, mutta turhaan. Joka puolella oli vain rahisevia lehtiä, joita tuuli liikutteli haluamiinsa suuntiin.

Tietenkin hevonen oli huomannut heidät ja paennut läheisen metsän suojiin, Illusia järkeili. Ei iso eläin voinut haihtuakaan noin vain.

– Kokeillaan vastapäistä asuntoa, hän ehdotti pikkuveljelleen, joka puristi robottikoiraansa otsa kurtussa.
– Jospa siellä olisi joku kotona.

Ossian nyökkäsi ja seurasi häntä aulan poikki toiselle ovelle.

– Kas-sand-ra? Ossian tavasi nimikyltistä. – Eikö tuokin kuulosta enemmän etunimeltä?

Susipäinen ovenkolkutin oli niin ylhäällä, että Illusia päätä pidempänä ylettyi siihen paremmin. Sisko napautti kolme kolkutusta.

Ovi avattiin niin nopeasti, että Ossian mietti, oliko nainen ollut odottamassa heitä eteisessään.

Naisella oli harmaat, aaltoilevat hiukset, ryppyinen iho ja kumara ryhti. Hailakansinisissä silmissä oli iloisen yllättynyt ilme ja huulilla ystävällinen hymy.

– Tepäs olettekin reippaita lapsia, kun heti tulette tervehtimään! Peremmälle vain, nainen sanoi, kääntyi sisälle asuntoonsa ja jätti oven auki kutsuvasti.

Ossian vilkaisi Illusiaan. Sisko nyökkäsi seuraamaan naista.

– Tulittekin sopivasti. Keitin juuri pannullisen yrttiteetä.

– Me ei kumpikaan juoda yrttiteetä, Ossian sanoi nopeasti pahoittelevalla äänensävyllä, mutta muori vain pyyhkäisi kädellään suuren kaaren ja naurahti:

– Enpä ole vielä tavannut ketään, joka ei tykkäisi minun yrttiteestäni!

– Voidaanhan me maistaa, Illusia sanoi sovitellen ja istuutui naisen osoittamaan tuoliin tummanpuhuvassa keittiössä. Ossian istui viereiseen tuoliin ja asetti Perron jalkojensa juureen lattialle. Vanha nainen hääräsi nurkassa suuren ruokakaapin uumenissa ja nosti sieltä pöytään mausteiselta tuoksuvan taatelikakun ja pipareita. Sitten hän kattoi lapsille ruusukuvioiset teekupit asetteineen, lautaset ja tonttukuvioiset lautasliinat.

– No niin. Keitäs minä olen saanut naapureiksi tällä kertaa? Minä olen Kassandra, nainen esittäytyi ja kaatoi lasten kuppeihin punertavan väristä juomaa koristeellisesta kannusta.

– Minä olen Illusia, Illusia sanoi ja nuuhkaisi kuppiaan. Teestä leijaili appelsiinin ja kanelin tuoksu.

– Minä olen Ossian, Ossian esittäytyi ja silmäili uteliaana ympärilleen. Keittiön vieressä oli samanlainen sali kuin heidän huoneistossaan. Asuntojen pohjapiirustus oli takuulla identtinen. Sisustus vain oli tyystin erilainen. Kassandran kalusteet olivat mahtipontisia ja kookkaita kuin kuninkaanlinnassa. Ikkunoissa oli raskaan näköiset samettiverhot, kattokruunussa kimalsi kristalleja ja seinillä roikkui muotokuvia arvokkaan näköisistä henkilöistä.

– Minkä ikäisiä te olette? Cassandra kysyi samalla kun hämmensi lusikallaan teetään ja kehotti heitä lisäämään hunajaa juomiinsa.

– Minä olen yksitoista ja Ossian kahdeksan, Illusia sanoi. Hän oli jo kysymäisillään kuinka vanha Cassandra itse oli, mutta muisti sitten, ettei iän kysyminen vanhoilta naisilta ollut kohteliasta. Joten iän sijaan hän kysyi kauanko Cassandra oli asunut tässä talossa.

– Voi kuulkaa, kauan... kauan. Tämän talon valmistumisesta asti, nainen vastasi, ja hänen ääneensä tuli surumielinen sävy. Mutta se meni hetkessä ohi. – Isäni rakennutti tämän. Rakennuksen kohoamista oli jännittävä seurata!

– Omistatko sinä kenties tämän talon? Illusia arvuutti.
Kassandra synkistyi.

– Kyllä. Yhdessä sisareni kanssa. Mutta Eivor...

– Kolkutimme ensin hänen oveensa, mutta hän ei ollut paikalla, Ossian ehätti kertomaan. – Onko Eivorilla lapsia? Näin hänen ikkunassaan tytön, kun ajoimme pihaan.

Kassandran kahvikuppi kilahti asettia vasten.

– Jospa se oli tonttu, ne liikkuvat näin joulun alla, nainen yritti, mutta Ossianin mielestä hänen hymynsä ei ollut aito.

– Eivor ei ole oikein kunnossa. Eikä hän jaksa enää ylläpitää taloa, Kassandra huokasi.

– Siksikö sinä annoit meidän isällemme stipendin tulla tutkimaan tätä taloa, ettei tätä purettaisi? Illusia kysyi.

– Kyllä! Kassandra sanoi jyhkeästi, ja hänen ääneensä tuli hurmioitunut sointi. – Ei tätä taloa saa purkaa! Moottoritien voi rakentaa kiertämään kauempaa. Tämä talo seisoo tässä vielä kauan!

– Me ollaan kuitenkin vaan vuoden verran täällä, Ossian muistutti. – Sitten isän työt jatkuvat taas kaupungissa.

– Tiedän. Mutta vuosi on mahdottoman pitkä aika. Siinä ehtii vaikka mitä, Cassandra kuittasi.

Illusia rypisti otsaansa. Äiti oli sanonut juuri päinvas-
taista. Että vuosi meni yhdessä hujauksessa.

– Kun olet tämän talon omistaja, niin kysyisin, voisin-
ko maalata huoneeni seinät toisen värisiksi? En yhtään
tykkää vaaleanpunaisesta, Illusia pyysi pahoitellen.

– Sepä harmi, Cassandra sanoi. – Vaaleanpunainen oli
Danan lempiväri. Hän oli taiteilija, ja asui siinä huoneis-
tossa, jossa te asutte nyt.

– Niinkö?

– Niin. Mutta tietenkin sinä saat maalata huoneesi,
jos se auttaa sinua viihtymään paremmin Kaksoistam-
men talossa.

– Isä kutsui tätä taloa samalla nimellä, Ossian mutisi.
– Missä se kaksoistammi on? Onko se joku noista talolle
kulkevan tammikujan puista?

– Kaksoistammi seisoi aikoinaan juuri tällä paikalla,
tässä kukkulalla, ison hevoslaitumen keskellä, Cassandra
sanoi ja madalsi ääntään kuin olisi kertonut kummitus-
juttua. – Tammi haarautui heti tyvestä kahdeksi paksuk-
si rungoksi. Se oli ikivanha ja valtavan kokoinen puu,

latvus oli kymmeniä metrejä halkaisijaltaan. Sen alla istuessaan saattoi kuvitella, ettei taivasta ole olemassakaan, on vain pelkkä lehtikatto, joka jatkuu ja jatkuu ja jatkuu loputtomiin korkeuksiin.

– Ja koko tienoo sai nimensä siitä tammesta, niinkö? Illusia kysyi.

Kassandra nyökkäsi juhlallisesti.

– Mutta sitten isäsi sai päähänsä kaataa sen? Illusia jatkoi syyttävästi.

– Niin. Isäni luuli, että kaksoistammi olisi jo laho, ja vaaraksi laitumella oleville hevosille, jotka aina pitivät sadetta sen alla ja nuokkuivat sen varjossa kuumina kesäpäivinä. Mutta ei puu ollutkaan laho, ei ollenkaan. Kun isäni huomasi sen, hän sahuutti tammen lankuiksi ja rakensi niistä tämän talon. Eli tavallaan tämä talo on yhä kaksoistammi.

Illusia tuhahti, mutta sanoi sitten: – Minä näin hevosen pihassa. Se ei ollut mikään mielikuvitusolento. Ihan oikea hevonen.

– Sepäs lupaavaa! Kassandra totesi. – No niin, mais-takaahan nyt sitä teetä!

Illusia nosti kupin varovasti huulilleen, puhalsi ja sie-

maisi sitten pienen hörpyn. Ossian tuijotti häntä jännittyneenä.

– Miltä se maistuu? hän kysyi siskoltaan.

– Onpa oudon makuista! En ole koskaan maistanut tällaista aiemmin, Illusia kuvaili hämmentyneenä.

– Pidätkö siitä? Cassandra kysyi. Hänen silmänsä olivat kaventuneet viiruiksi.

– Ky-kyllä! Illusia sanoi, otti uuden hörpyn ja nielaisi.

Ossian nosti mukin huulilleen, mutta ei ottanut teetä suuhunsa, ainoastaan kostutti huulensa siinä.

Hän tunsu Kassandran tutkivan katseen poskillaan ja näytteli juovansa, ja sitten yskäisevänsä.

– Anteeksi. Ei ole minun makuuni, Ossian sanoi ja työnsi kuppiaan keskemmälle pöytää. – Voinko ottaa tuota kakkua? Että saan tämän maun pois suusta.

– Tietenkin. Ota oikein monta palaa. Otatko mieluummin mehua? Olen tehnyt sitä omista omenoista.

– Kyllä kiitos, Ossian sanoi ja katsoi kuinka hänen siskonsa joi koko kupillisen teetä.

Miten Illusia pystyi juomaan tuota myrkkyyä? Sisko ei edes irvistänyt laskeissaan kupin käsistään.

Ossian antoi jälleen katseensa kiertää salin puolelle. Eräällä seinustalla oli pulleavatsainen piironki, jonka päällä oli suuri mustavalkoinen, tutunnäköistä taloa esittävä kuva nojallaan seinää vasten.

– Onko tuo piirros tästä talosta? hän kiinnostui.

– On, takapihan puolelta, Cassandra sanoi. – Eikä se ole pelkkä kuva.

– Mikä sitten?

– Mene katsomaan. Ajattelin antaa sen teille jokatapauksessa.

Ossian nousi pöydästä ja käveli kuvan luo.

– Onko tämä joulukalenteri? hän kysyi hämmästyneenä huomattessaan numerot talon ikkunoissa ja alakerran autotallien ovissa.

Kassandra tuli hänen vierelleen ja napsautti jalkalamppuun valot, että kalenteri näkyisi selvemmin.

– En tiennyt, että tässä talossa on autotalleja, Illusia sanoi hämmästyneenä. Hänkin oli tullut katsomaan kalenteria ja tutki sitä Ossianin olan yli. – Luulin, että kellarikerrokseen vievät rappuset johtavat pesutupaan tai vastaavaan. Eihän me olla keretty edes kiertää taloa...

– Kuinka te olisitte ehtineetkään? Vastahan te tulitte,

Kassandra sanoi. – Mutta nythän te voisitte tutustua taloon kalenterin tahdissa. Käytte aina siinä kohdassa taloa, mihin päivän luukku on laitettu.

– Tänään on joulukuun ensimmäinen päivä, Ossian mutisi ja etsi kalenterista ykkösen. Numero löytyi keskimmäisen asuinkerroksen ikkunasta. – Voinko avata ensimmäisen luukun? hän kysyi innostuneena.

– Tietenkin, Kassandra vastasi.

– Minä avaan sitten huomisen, Illusia huomautti.

Ossian ryhtyi ujuttamaan sormeaan postimerkin kokoisen luukun katkoviivojen kohdasta pahvin läpi.

– Aika tiukassa, hän manasi, mutta onnistui lopulta. Pahviläpän takana oli piirretty kuva mustasta kissasta.

– Oi, minä rakastan kissoja, Illusia huudahti ihastuneena ja sipaisi kuvan kissaa sormenpäällään, kuin olisi silittänyt eläimen turkkia.

– Tämän kalenterin kuvat eivät taida olla jouluaiheisia? Ossian kysyi pettyneenä.

– Eivät olekaan. Tämä kalenteri on vähän niin kuin etsimisleikki, Kassandra sanoi salaperäisesti ja kumartui lähemmäksi. – Teidän täytyy etsiä tämä kohde tästä talosta. Kun löydätte, tuokaa se minulle.

Nainen napautti kissan kuvaa kynnellään ja vakavoi-
tui sitten. – En saa auttaa teitä. Teidän pitää löytää se itse.

– Tästä talosta? Ossian ihmetteli.

– En saa neuvoa, Cassandra toisti. – Teinä alkaisin
etsiä samantien.

Illusia katsahti pikkuveljeensä, joka oli ottanut ka-
lenterin käsiinsä.

– Tuokaa minulle kaikki kaksikymmentäneljä koh-
detta, Cassandra sanoi, ja nyt hänen äänessään oli aavistus